

При укладанні форвардного контракту сторони узгоджують ціну, на підставі якої буде виконана угода. Дана ціна іменується ціною поставки та залишається незмінною протягом всього часу дії форвардного контракту. У зв'язку з цим з'являється поняття форвардної ціни, яка зафіксована у форвардному контракті, який був укладений в певний момент. Таким чином сторони захищають себе від зростання ціни, або іншими словами здійснюють хеджування, основною метою якого є уникнення або зменшення рівня цінового ризику.

Отже, форвардний контракт у будівництві житла – це договір, який повинен бути в точності виконаний, на умовах, прописаних у договорі в момент укладання угоди. У договорі повинні бути чітко зафіксовані певні умови: зокрема, курс валюти, сума, яку покупець повинен сплатити забудовнику, термін виконання договору (завершення будівництва, введення в експлуатацію), технічна характеристика нерухомості (квартири). Будь-яка сторона форвардного контракту має право відмовитися від своїх зобов'язань за контрактом виключно за згодою іншої сторони контракту (або у випадках визначених законодавством України). Форвардні контракти в обов'язковому порядку реєструються на товарній біржі.

Список бібліографічних посилань:

1. Про затвердження Положення про вимоги до стандартної (типової) форми деривативів: постанова Кабінету Міністрів України від 19.04.1999 № 632. *Офіційний вісник України*. 1999. № 16. С. 56.
2. Инвестиции: Терминологический словарь. М.: Инфра-М, 1997. 400 с.
3. Податковий кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 13. Ст. 112.
4. Что такое базовый актив? // Курсы и котировки. URL: <http://kurs-kotirovka.ru/invest/chto-takoe-bazovyy-aktiv/#ixzz4ezkNkl94>.

Одержано 24.04.2017

УДК 347.462

Яна Михайлівна Садикова,

доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії

Харківського національного університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент;

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-2841-8324>

МНОЖИННІСТЬ У ПРЕДСТАВНИЦТВІ

Еволюція суспільних відносин призводить до еволюціонування правопорядку. Такий процес логічно призводить до зміни та, хоча і не завжди, до ускладнення правових конструкцій, які урегульовують суспільні відносини. Таке твердження є справедливим щодо відносин в сфері представництва також. Однак правове регулювання має бути не лише «сучасним», але й водночас збалансованим. Правовідносини представництва мають складну суб'єктну структуру: відносини між особою, яку представляють, та представником; між представником та третіми особами; між особою, яку представляють, та третіми особами. Основною засадою пропонування внесення змін до законодавства щодо врегулювання представництва з огляду на розвиток суспільних відносин має стати збалансованість інтересів учасників таких відносин, задля недопущення крену в інтересах однієї із сторін, та відповідності правовим потребам сучасного правового поля.

Представництвом є правовідношення, в якому одна сторона (представник) зобов'язана або має право вчинити правочин від імені другої сторони, яку вона представляє (ст. 237 ЦК України). Однак, наприклад, в німецькій доктрині існує поняття «спільного представництва» або «колективного», якщо у вчиненні правочину від імені особи, яку представляють, беруть участь декілька з його представників, яким належить спільне (колективне) повноваження на вчинення цього правочину [1, с. 412].

Відповідно до Модельних правил європейського приватного права ("Principles, Definitions and Model Rules of European Private Law. Draft Common Frame of reference (DCFR)") в ст. II.-6:110 допустимою є множинність представників, кожен з яких наділяється правом діяти самостійно [2]. Взагалі множинність у відносинах представництва в тій чи іншій формі визнається і врегульована в переважній більшості європейських держав (Австрія, Німеччина, Італія, Іспанія, Франція).

ЦК України такої можливості не передбачає, а з огляду на формулювання визначення поняття «довіреність», то навіть і виключає можливість множинності як на стороні особи, яку представляють, та і на стороні представника [3, с. 252]. Натомість ст. 58 Закону України «Про нотаріат» прямо передбачає множинність довіритель: нотаріуси або посадові особи, які вчиняють нотаріальні дії, посвідчують доручення, складені від імені однієї або кількох осіб, на ім'я однієї особи або кількох осіб. Дійсно, прямої заборони, як такої, в цивільному законодавстві немає. Законодавець не встановлює заборону множинності осіб як на стороні особи, яку представляють, так і на стороні представника [3, с. 253]. І хоча реалізувати множинність непросто, однак припустимо. З огляду на це видається правильним вирішити низку питань, які логічно виникають з визнаної можливості участі кількох осіб на стороні особи, яку представляють, та на стороні представника. Серед них види множинності та їх види, передоручення при множинності, порядок спільного здійснення повноважень представників, відмова від повноважень одного з представника та ін.

Не беручись давати відповіді на всі окреслені питання, можна вказати на один з поділів представництва при множинності.

З огляду на нормативне визначення поняття представництва метою представництва є вчинення представником правочинів в інтересах особи, яку він представляє. Такий постулат традиційно покладається в основу внутрішніх відносин представництва. Зазначається, що ці відносини мають фідучіарний (особистий, довірчий) характер, що обумовлене тим, що особа, яку представляють, повинна довіряти представнику і бути впевненою, що при здійсненні представницьких повноважень він не порушить належні їй цивільні права й законні інтереси [4, с. 333].

Однак можна уявити собі ситуацію, коли довіритель з метою забезпечення своїх інтересів бажає уповноважити декілька осіб, які мали б діяти одночасно щодо вчинення одного правочину. І. В. Спасибо-Фатєєва приводить вдалий приклад необхідності множинності на стороні представника, у разі видачі довіреності на придбання будинку декільком особам, одна з яких – фахівець в галузі будівництва, інший – в праві [3, с. 252]. Застосовне до множинності представників, можна вирізнити представництво, коли декілька представників діють окремо один від одного або вчиняють послідовно дії, на здійснення яких їм надано окремі повноваження, та представництво, за якого двом особам надано спільні повноваження, реалізовувати які вони можуть лише спільно.

Варто визначитися з тим, якщо в довіреності не зазначено, яким саме чином представники будуть діяти, пропонується виходити з того, що якщо довіреність видана декіль-

ком представникам, то за відсутності прямо вираженої застереження про спільне представництві представники здійснюють повноваження окремо. У цьому випадку відмова від повноважень одного з представників, а так само скасування його повноважень яку представляють, має наслідком припинення довіреності тільки щодо зазначеного представника. Коли за умовами довіреності повноваження повинні здійснюватися спільно, відмова одного з представників тягне за собою припинення довіреності в цілому. Скасування довіреності щодо одного представника тягне припинення довіреності тільки щодо нього.

Список бібліографічних посилань:

1. Tuhr A. Der allgemeine Teil des deutschen bürgerlichen Rechts. Bd. 2. Hälfte 2.
2. Principles, Definitions and Model Rules of European Private Law. Draft Common Frame of reference (DCFR). Full Edition/prepared by the Study Group on a European Civil Code and the Research Group on EC Private Law (Acquis Group); ed. by Christian von Bar and Eric Clive. Vol. I–VI. Munich, 2009. 648 p. URL: http://ec.europa.eu/justice/policies/civil/docs/dcfr_outline_edition_en.pdf.
3. Спасибо-Фатєєва І. В. Проблеми сучасного регулювання представництва. *Університетські наукові записки*. 2012. № 1. С. 249–259.
4. Цивільне право: підручник: у 2 т./В. І. Борисова (кер. авт.кол.), Л. М. Баранова, Т. І. Бєгова та ін.; за ред. В. І. Борисової, І. В. Спасибо-Фатєєвої, В. Л. Яроцького. Харків: Право, 2011. Т. 1. 656 с.

Одержано 20.04.2017

УДК 346.3;346.2:346.5

Ірина Анатоліївна Селіванова,

доцент кафедри господарського права

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого,

кандидат юридичних наук, доцент;

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-6186-5652>

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ МАЙНОМ, ЩО ЗАБЕЗПЕЧУЄ ДІЯЛЬНІСТЬ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ, ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ ТА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Трансформаційні процеси у сфері управління державною власністю, що відбувалися в Україні після здобуття нею незалежності, проходили в умовах кризи та без належної уваги до проблем ефективності управління державною власністю, фактично звівши роль держави тільки до приватизаційних процесів.

Правові основи управління об'єктами державної власності встановив Закон України «Про управління об'єктами державної власності» від 21 вересня 2006 року [1], який у ст. 1 визначає управління об'єктами державної власності як здійснення Кабінетом Міністрів України та уповноваженими ним органами, іншими суб'єктами, визначеними цим Законом, повноважень щодо реалізації прав держави як власника таких об'єктів, пов'язаних з володінням, користуванням і розпорядженням ними, у межах, визначених законодавством України, з метою задоволення державних та суспільних потреб.

Одним з дев'яти об'єктів управління державною власністю, визначених в ст. 3 цього закону, є державне майно, що забезпечує діяльність Президента України, Верховної Ради